

Barbara Pogačnik

Elementi: Rdeča voda

Spet je zgrajena ladja, spet stoji rdeče barve,
skačem z njene palube, plavam v vseh slogih.
Na obali smo uredili prostore
v koščeni palači, ki kot tančica drgeta
pod svodom jutra limonove barve.
Voda je okrvavljena, kot jo vidi rdeča
barka. Visoko
se ji boči beli vrat ob vrnitvi v pristane.

Skupaj gresta na rob morja, belina na gladini,
hrapavo se je dotakneta, nežni sneg je naguban
na koži vode, pod slokimi svodi limonovega jutra.
Ultima Thule je bila čisto blizu,
ko sta jo otipala.

*

Elementi: Zidana skala

Gorovje odpre kamen v svetlem začetku.
Navpično sonce si na ost nabere lističe
in z njimi štorclja.
Prestopata se na Zidanem mostu
z ene noge na drugo. Enkrat jaz, drugič ti.
Most se neopazno zazidáva, kamen se zastre
med njunima korakoma. Prazna vreča,
pretovorjena čez grebene, postaja zdaj
vse težja. Presekan sončni lok
bliska ob reki brez mostu.

Z razseljenimi očmi zima leži ob poti,
vlak ji prhne sapo v nezrele nožne prste.
Iz skrivnih razpok zdravim kamen, gluha,
težja delim, kar postajam. Nobenega navodila
za zidanje kamna ni v praznem zraku. Iz kupeja
se sliši, kako se kulisa pomladi suši:
škoda se dela v pokrajini, kjer molčijo
vsi po vrsti. Kjer odpihnejo vsa govorjenja,
ki se ne držijo malte s hišnega praga. Galeb
v človeku dvigne krila, da bi se posušila –
a otrobi, vezeni ob stare copate –
pomaranče, zmetane v morje –

Eden izmed *jaz in ti* ne opazi mnogih razlik –
galeb v zatoku ziblje pernate prsi med skale.
Kot da bi iskale okno, se zlijejo oči čez most.

*

Elementi: Protje

Čakajo nas težki meči v srcu, dvorane, polne
masivnega snega: kjer matere dvigajo glavo. Med
rezanjem protja sem morala izgovoriti, kaj sem sanjala,
kako so prišla pisma v košaro,
da sem jih v mislih sama pisala,
in bilo je, kot da bi vsi umrli v središču,
v istem semenju,
nasičeni s soncem, hoteli umreti s kresničjimi
tipalkami v gosto razbeljeno slepljavo.

To je bila smrt oblike; onkraj nje
nam je sprejeti ljubezen takšno, kot je,
vihravo žarečo na konju, ne ozirati se
na luščine, ki ji jih ljubosumni mečejo pod kopita

*

Elementi: Grafitna voda

V obmorskih skalah smo pozabili
drobne luknjice v zvezkih.
Pravijo, da se danes ne spleča več vračati
tega drobiža, vendar pa tudi
ne pride sam po sebi,

kajti nekatere zgodbe se pravijo
v neopravljenih odhodih grafitne barve;
več je daljših – saj je dvom edini, ki jih vzbuja:
kot da začudenje ne bi bilo dovolj močno
ali bi nas tišina po kaki besedi pregloboko odrezala

kot svinčnik pri šiljenju. Čez nagrmadena
skalovja oblakov, iz lukenj v zvezkih
prilezejo morski prašički
in nanje se vsujejo najbolj zaslužna
plitka grla iz prozorne vode. Te davne luknjice,
tudi te, saj je dvom najbolj nov v otroku,
ko čas izstopi in začne teči,

in čas, da zadiham kot tla ob prosojnih naplavinah alg.
Mukoma zvlečemo baldahin do polovice neba:
pol ga ostane razgrnjenega in se premetava
skozi grafitno senčenje morja.

*

Elementi: Sončeva voda

(Heraklitska)

Nekega dne, ki plameni po ulici,
ki se spušča, teče v zeleni veter,
se je zahotelo trdne skale, da bi stali
in videli, kako se je dan izmaknil vodi.
V številnih stavbah Kliničnega centra
so prečakane mesece že opustili:
bi morali tudi naš vrt prepustiti barbarom?
Z jezo, ki tre, kot so perice tolkle bele rjuhe,
neki dan, ki plameni po ulici:
vse to odvečno podrastje, prekošate veje.
Vse, kar raste proti rožnatemu nebu.
Zdrobljena okna ulice sijejo skoz plapolavo reko
in celo grenka pisava ima vegasta vratca.
Še zdaj smo v marcu, pravijo zapisi.
Ni gladkega svoda, kot se tudi ulica zdrobi.
Marec so utišali slapovi, ki naplavlajo naprej.
Ali naj pogled potipa vrt ali pa bo potopljen.

*

Elementi: Les

V leseni izdolbini kokosovega čolna
ga je vodila s tokom,
dokler ni slepo udaril ob kamne?
Govoril je kot prazen oreh.
Iz kamnov, ki so se razčesnili
brez oziranja,
so prišla nerodna drevesa iz davnine,
da nam zdaj ob cesti mahajo z nasmehom.
Bencin je plačan s ponarejenimi čeki –
v oddaljenem mestu nekdo prosi za konec ljubezni.

Skorja, ki nikoli ni zlomila prosojnega morja,
je tenko razpihnila letnice.
Les se je uporabljal, dokler si verjel,
a je bil nenadoma ves mleček
že popit.

*

Elementi: Kovina

Smejemo se kot konzerve in se odpiramo
konzervirani v zmagi,
ko srna steče pred kovinskimi cevmi.

Za svetlobo oslepel obstane možki, bel kot otrok.
Brez besed se zrašča z vejo.

Zdaj nihče ne more več v bližino jabolka z debelo zlato steno.
Z zlatim prahom posuto dete je težko na rokah –
in v velikem zvonjenju rdečih večernih zvonov
nekoga spreleti strah pred to popolno in bakreno materjo,
na katero med ljubljenskim mislijo srne.

*

Elementi: Zrak

Danes je Evropa le prazen ocean
z nekaj oblački otokov, kjer pijemo barvaste koktajle,
odrešeni skrbi. Kopnega več ni.
Pogodili smo se, da je bolje, če izgine.
Ženska, vsa iz zelenih tančic škržatjega petja,
z mehкими gibi kot kamenčke jemlje v roke
kontinente. Svetlobna drobtina v grlu zbode.
Skozi nekdanje kopno veje sončen veter, kopnega več ni.
In vsa Evropa čudežno molči.

*